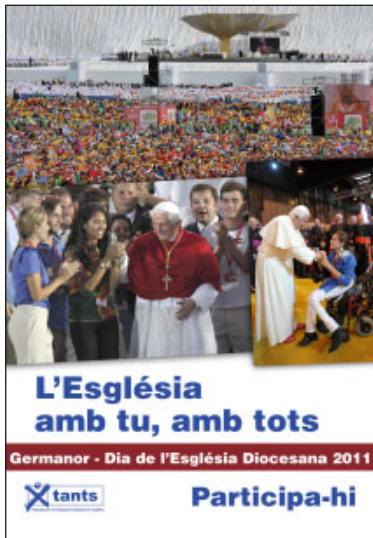

PARAULA I VIDA

La teva Església amb tu, amb tots

Celebrem aquest diumenge la jornada de «Germanor», que aquest any té com a lema «La teva Església amb tu, amb tots». Aquesta jornada té com a finalitat incrementar la consciència que els catòlics pertanyem a l'Església diocesana, a l'Església de Jesucrist que és, viu i actua a Barcelona.

Benet XVI, a la Jornada Mundial de la Joventut celebrada el passat estiu a Madrid, va afirmar que «l'Església no és una simple institució humana com una altra qualsevol, sinó que està estretament unida a Déu. El mateix Crist es refereix a ella com la seva Església». El Sant Pare va dir també que no es pot separar Crist de l'Església, com no es pot separar el cap del cos. L'Església no viu de si mateixa sinó del Senyor. Ell és present al bell mig de l'Església i li dona vida, aliment i fortalesa.

La missió de l'Església consisteix a anunciar Jesucrist, ja que l'Església existeix per a evangelitzar; és a dir, per a ser el sagrament de Jesucrist, com va dir el Concili Vaticà II. El Sant Pare, en l'homilia que va pronunciar ara fa un any en la solemne dedicació de la basílica de la Sagrada Fa-

mília, ens va dir —en una expressió molt profunda teològicament— que «l'Església no té consistència per ella mateixa; està cridada a ser signe i instrument de Crist, en pura docilitat a la seva autoritat i en total servei al seu mandat».

Seguir Jesús en la fe comporta caminar amb ell en la comunió de l'Església. No es pot seguir Jesús en solitari, ens va dir també el Sant Pare durant la darrera Jornada Mundial de la Joventut. Qui cedeix a la temptació d'*anar pel seu compte* o de viure la fe segons la mentalitat individualista que predomina a la societat, corre el risc de no trobar mai Jesucrist o d'acabar seguint-ne una imatge falsa. «Tenir fe —ens recordà el Sant Pare— és recolzar-se en la fe dels teus germans, i que la teva fe serveixi igualment de suport per a la d'altres.»

Per tant, hem de sentir-nos membres actius de l'Església de Jesucrist que viu i actua en cadascuna de les Esglésies locals o diocesanes. Això ens demana que ens sentim Església i que ens esforcem a «sentir amb l'Església», segons la famosa frase de sant Ignasi de Loiola en els seus «Exercicis espirituals».

Sentir-se membres de l'Església ens ha de portar a implicar-nos més en les tasques pastorals i socials de l'Església i també en el seu sosteniment econòmic, fent-ho segons les diverses formes que s'ofereixen als catòlics, des de posar la *creueta* en la declaració de la renda en favor de l'Església catòlica —i també en favor de les «altres finalitats socials»— fins a les subscripcions periòdiques per al sosteniment de l'Església diocesana o els donatius en la col·lecta que es fa en la diada de «Germanor» a totes les esglésies.

Les aportacions van destinades al Fons Comú i amb aquest fons s'han de mantenir totes les activitats pastorals i materials de l'Església diocesana que estan al servei de tots els ciutadans, especialment dels pobres i necessitats.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Cadena de pregària per les vocacions

Cadena de pregària per les vocacions

Novembre de 2011
Diòcesis amb seu a Catalunya

▶ Cada any pel novembre les diòcesis amb seu a Catalunya fan una cadena de pregària per les vocacions, promoguda per les delegacions diocesanes de Pastoral Vocacional. Amb aquesta iniciativa es vol encomanar a Déu l'acció pastoral de l'Església i fer-se ressò de les paraules de Jesús: «La collita és abundant, però hi ha pocs segadors. Demaneu a l'amo dels sembrats que hi faci anar més segadors» (Mt 9,38). A l'arxidiòcesi de Barcelona, com és costum, se'ns han encarregat els dies 8, 18 i 28 del mes de novembre per participar en aquesta pregària. Us demanem que

ens comuniquem els actes que feu a la secretaria de la Delegació de Pastoral Vocacional (t. 934 541 600, de 9 a 14 h).

GLOSSA

La bona llavor ha estat sembrada

Un matrimoni procurà educar els seus fills cristianament. Tingueren cura d'iniciar-los en la pregària perseverant i en l'exercici de la caritat, de portar-los a la catequesi parroquial en la qual la mare era catequista, de participar setmanalment, tota la família, en l'eucaristia dominical, de testimoniar amb la vida el que els ensenyaven... i els fills s'anaren fent grans. Ara, passats els anys, aquest matrimoni contempla amb cert desencís i dolor com algun dels fills ha abandonat la pràctica religiosa. Aquests pares, en certs moments, es pregunten què han fet malament, què ha provocat la situació actual. Els fills són bones persones, preocupats pels altres i pel bé comú. Un fill s'ha casat i ja té una filla. La seva esposa es mou entre l'agnosticisme i la increença, per bé que és molt respectuosa amb la pràctica religiosa dels seus sogres i d'alguns dels cunyats. Quan aquesta jove parella visqué el naixement d'una filla, la primera vegada que agafaren el cotxe amb la nounada, un cop asseguts i a punt de posar-lo en marxa, la mare novella li digué a l'espòs: «Abans de res, per què no fas aquella pregària que els teus pares i els teus germans resàveu sempre al cotxe?» El fet sorprengué i suscità la reflexió dels avis, que darrerament es qüestionaven sobre la bon-

dat de l'educació religiosa donada als seus fills.

Molts pares han viscut o viuen situacions semblants a la descrita. No s'han de sentir culpables. Una multitud de factors incideixen o han incidit en els seus fills. Els han procurat una educació cristiana, ajudant-los a créixer en la fe mitjançant el testimoniatge de les pròpies vides. Els han iniciat en la pràctica de les virtuts que neixen de l'Evangeli, ajudant els seus fills a practicar el bé. La llar familiar ha estat espai de tendresa, de compassió, de respecte, de servei, de fidelitat. La bona llavor ha estat sembrada. Cal regar-la amb confiança!

Convé tenir ben present, també, que mai sabem de què i de qui se serveix l'Esperit Sant per arribar a les persones i de com ho fa. Tenim el convenciment que Déu convida mogut pel seu gran amor. La pràctica senzilla i continuada de les virtuts familiars pot actuar fins i tot sobre la persona que dubta o no creu, i fer que s'obri a la gràcia de la conversió, sobretot si té confiança en el testimoni rebut. Resta regar perquè arribi la resposta personal i lliure a la iniciativa de Déu, que es manifesta i no oblidar «que a Déu res no li és impossible» (Lc 1,37).

Enric Puig Jofra, SJ

ANY MARAGALL

He passat certament en aquests vint-i-cinc anys tribulacions exteriors, però cap tan forta que no me n'hagi revingut amb ganància. He passat moltes inquietuds, moltes angúnies, espants, contrarietats, mortificacions, perills, trastorns i penes; però tot això tan proporcionat a la meua feblesa que al punt que el meu cos o el meu esperit s'anaven a rompre, el pes m'ha sigut tret de sobre, una meravellosa elasticitat de la meua naturalesa m'ha redreçat sense que sabés com podia ésser.

(Notes autobiogràfiques, 10-10-1910)

DIUMENGE XXXIII DE DURANT L'ANY

► Lectura del llibre dels Proverbis (Pr 31,10-13.19-20.30-31)

Que en té de valor una bona esposa! És molt més preuada que les perles. El cor del seu marit hi confia, no són escassos els guanys que en treurà. Durant tota la vida el farà feliç, i no desgraciat. Es procura la llana i el lli, que les seves mans transformen com vol. Pren a les mans la filosa, i els seus dits agafen el fus. Obre les mans als pobres, allarga el braç als indigents.

L'encant és aparença, la bellesa s'esvaeix; l'esposa que creu en el Senyor és la que val tots els elogis. Dediqueu-li cants pels fruits del seu treball: que la seva obra l'elogiï davant de tot el poble.

► Salm responsorial (127)

R. *Feliç tu, fidel del Senyor.*

Feliç tu, fidel del Senyor, / que vius seguint els seus camins. / Menjaràs del fruit del teu treball, / seràs feliç i tindràs sort. R.

La teva esposa fruitarà com una parra / dins la intimitat de casa teva; / veuràs els fills com plançons d'olivera / al voltant de la taula. R.

És així com els fidels del Senyor / seran beneïts. / Que el Senyor et beneeixi des de Sió. / Que tota la vida puguis veure prosperar Jerusalem. R.

► Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (1Te 5,1-6)

Germans, no cal que us escrivim quan i a quins moments arribarà el Dia del Senyor: vosaltres mateixos ja sabeu prou bé que vindrà com un lladre a la nit. La gent es pensaran que tot està en pau i ben assegurat, quan de sobte vindrà la devastació, com els dolors a la dona que ha de tenir un fill, i no se n'escaparà ningú. Però a vosaltres, germans, que no viviu en la foscor, aquell dia no us podrà sorprendre com un lladre, ja que tots sou fills de la llum i del dia. No som pas de la nit ni de la foscor. Per això no hem de dormir, com els altres, sinó vetllar i viure sobriament.

► Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 25,14-30)

En aquell temps, Jesús digué als deixebles aquesta paràbola: «Un home que se n'anava fora del país, cridà els seus administradors i els confià els seus béns. A un li donà cinc milions, a l'altre dos i a l'altre un, segons la capacitat de cadascú, i se n'anà.

Al cap de molt temps l'amo tornà i els demanà comptes. Es presentà primer el qui havia rebut cinc milions, portà també els cinc que havia guanyat i digué: Senyor, m'haviau confiat cinc milions i n'he guanyat cinc més. L'amo li va dir: Molt bé. Ets un administrador bo i de tota confiança. El que t'havia encomanat, ho has administrat fidelment. Ara t'encomanaré molt més. Entra a celebrar-ho amb el teu Senyor.

Es presentà després el qui n'havia rebut dos i digué: Senyor, m'haviau confiat dos milions i n'he guanyat dos més. L'amo li va dir: Molt bé. Ets un administrador bo i de tota confiança. El que t'havia encomanat, ho has administrat fidelment. Ara t'encomanaré molt més. Entra a celebrar-ho amb el teu Senyor.

Es presentà també el qui n'havia rebut un, i digué: Senyor, sé que sou un home exigent, que voleu collir on no heu sembrat i aplegar on no heu escampat. Per això vaig tenir por i vaig amagar els vostres diners. Aquí teniu allò que és vostre. L'amo li contestà: Ets un administrador dolent i gandul. Tu sabies que vull collir on no heu sembrat i aplegar on no heu escampat? Doncs, haves de posar al banc els meus diners, i ara podria recobrar allò que és meu amb els interessos. Preneu-li aquest milió i doneu-lo al qui en té deu, perquè als qui tenen, els donaré encara més i en tindran a vessar, però als qui no en tenen, els prendré fins allò que els queda. I aquest administrador inútil, traieu-lo fora, a la fosca. Allà hi haurà els plors i el cruixir de dents.»

► Lectura del libro de los Proverbios (Pr 31,10-13.19-20.30-31)

Una mujer hacendosa, ¿quién la hallará? Vale mucho más que las perlas. Su marido se fía de ella, y no le faltan riquezas. Le trae ganancias y no pérdidas todos los días de su vida. Adquiere lana y lino, los trabaja con la destreza de sus manos.

Extiende la mano hacia el huso, y sostiene con la palma de rueca. Abre sus manos al necesitado y extiende el brazo al pobre. Engañosa es la gracia, fugaz la hermosura, la que teme al Señor merece alabanza. Cantadle por el éxito de su trabajo, que sus obras la alaben en la plaza.

► Salmo responsorial (127)

R. *Dichoso el que teme al Señor.*

Dichoso el que teme al Señor / y sigue sus caminos. / Comerás del fruto de tu trabajo, / serás dichoso, te irá bien. R.

Tu mujer, como parra fecunda, / en medio de tu casa; / tus hijos, como renuevos de olivo, / alrededor de tu mesa. R.

Esta es la bendición del hombre / que teme al Señor. / Que el Señor te bendiga desde Sión, / que veas la prosperidad de Jerusalén / todos los días de tu vida. R.

El judici final. Pintura del beat Fra Angèlic. Museu estatal, Berlín

► Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Tesalonicenses (1Ts 5,1-6)

En lo referente al tiempo y las circunstancias no necesitáis, hermanos, que os escriba. Sabéis perfectamente que el día del Señor llegará como un ladrón en la noche. Cuando estén diciendo: «Paz y seguridad», entonces, de improviso, les sobrevendrá la ruina, como los dolores de parto a la que está encinta, y no podrán escapar. Pero vosotros, hermanos, no vivís en tinieblas, para que ese día no os sorprenda como un ladrón, porque todos sois hijos de la luz e hijos del día; no lo sois de la noche ni de las tinieblas. Así, pues, no durmamos como los demás, sino estemos vigilantes y despejados.

► Lectura del santo evangelio según san Mateo (Mt 25,14-30)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos esta parábola: «Un hombre, al irse de viaje, llamó a sus empleados y los dejó encargados de sus bienes: a uno le dejó cinco talentos de plata, a otro dos, a otro uno; a cada cual según su capacidad; luego se marchó.

Al cabo de mucho tiempo volvió el señor de aquellos empleados y se puso a ajustar las cuentas con ellos. Se acercó el que había recibido cinco talentos y le presentó otros cinco, diciendo: «Señor, cinco talentos me dejaste; mira, he ganado otros cinco.» Su señor le dijo: «Muy bien. Eres un empleado fiel y cumplidor; como has sido fiel en lo poco, te daré un cargo importante; pasa al banquete de tu señor.»

Se acercó luego el que había recibido dos talentos y dijo: «Señor, dos talentos me dejaste; mira, he ganado otros dos.» Su señor le dijo: «Muy bien. Eres un empleado fiel y cumplidor; como has sido fiel en lo poco, te daré un cargo importante; pasa al banquete de tu señor.»

Finalmente, se acercó el que había recibido un talento y dijo: «Señor, sabía que eres exigente, que siegas donde no siembras y recoges donde no esparces; tuve miedo y fui a esconder mi talento bajo tierra. Aquí tienes lo tuyo.» El señor le respondió: «Eres un empleado negligente y holgazán. ¿Conque sabías que siego donde no siembro y recojo donde no esparzo? Pues debías haber puesto mi dinero en el banco, para que, al volver yo, pudiera recoger lo mío con los intereses. Quitadle el talento y dádselo al que tiene diez. Porque al que tiene se le dará y le sobrarán, pero al que no tiene, se le quitará hasta lo que tiene. Y a ese empleado inútil echadlo fuera, a las tinieblas; allí será el llanto y el rechinar de dientes.»

COMENTARI

Compromís

millor. La vida i la història humana són encara molt lluny dels ideals de l'Evangelí. La societat actual no la podem acceptar amb resignació i encara menys amb satisfacció tal com és, tan plena d'injustícies, de maldat i de limitacions. El cristià s'ha de sentir cridat a l'acció. Déu ha posat en les nostres mans molts recursos que hem de fer produir i hem d'usar al servei dels altres.

Que el món arribi a ser just i fraternal pot semblar un objectiu inassolible, però depèn en bona part de nosaltres. Està en les nostres mans, perquè Déu confia en nosaltres. És veritat que potser no ens en sortirem, o que potser no sabrem ni tan sols per on començar. I malgrat tot, cal

intentar-ho amb totes les forces. Cadascú amb les seves possibilitats, grans o petites, però sense dimitir de la responsabilitat pròpia.

D'altra banda, sabem que no serem jutjats pels resultats, sinó per la decisió i la dedicació que hi posem. Allò que resulta inacceptable és restar aturat, no fer cap esforç per intentar-ho. Val més assumir el risc d'equivocar-se que no pas restar immobilitzats per la por al fracàs.

Som enviats a sembrar més que no pas a recollir. Si ningú no sembla, mai no hi haurà collita. Déu ens judicarà pel que hem sembrat, no pas pel que hem recollit.

Agustí Borrell

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 1a setm.): 1Ma 1,11-16.43-45.57-60.65-67 / SI 118 / Lc 18,35-43 ■ **dimarts:** 2Ma 6,18-31 / SI 3 / Lc 19,1-10 ■ **dimecres:** 2Ma 7,1.20-31 / SI 16 / Lc 19,11-28 □ **dijous:** 1Ma 2,15-29 / SI 49 / Lc 19,41-44 ■ **divendres** (□ Barcelona): 1Ma 4,36-37.52-59 / 1Cr 29,10-12 / Lc 19,45-48 ■ **dissabte:** 1Ma 6,1-13 / SI 9 / Lc 20,27-40 □ **diu-menge** vinent, Jesucrist, Rei de tot el món (lit. hores: 2a setm.): Ez 34,11-12.15-17 / SI 22 / 1Co 15,20-26.28 / Mt 25,31-46.

És ben coneguda la frase segons la qual la religió és l'opi del poble. Hi ha qui està convençut que en concret el cristianisme ha contribuït a fomentar una mentalitat conservadora, que ha afavorit el manteniment de l'ordre establert i que és un obstacle per al progrés de la humanitat.

Els creients són vistos (i de vegades ells mateixos es consideren així) com a contraris als canvis i a les innovacions, ja siguin polítics, socials, científics o de qualsevol altra mena.

I tanmateix, el missatge evangèlic conté una forta càrrega de canvi i de novetat. L'ensenyament de Jesús comporta una invitació decidida a treballar per un món

BENET XVI COMENTA EL PARENOSTRE

4. Santifica el teu nom

Es pot abusar del nom de Déu, podem embrutar Déu mateix. El nom de Déu es pot fer servir de mitjà per aconseguir els nostres propòsits particulars, i d'aquesta manera podem desfigurar la imatge de Déu. Com més ell es dona a les nostres mans, més podem eclipsar la seva llum; com més a prop nostre ell es posa, més el nostre abús el pot deformar fins a l'extrem que ja no sigui reconeixedor.

Martin Buber va dir un dia que, a la vista de tots els abusos infames comesos en el nom de Déu, l'home ja hauria d'haver perdut el valor d'invocar-lo. Però ja no parlar més d'ell seria rebutjar clarament l'amor que ens ofereix. Només amb la més gran veneració, diu Buber, podríem recollir els fragments del seu nom profanat i intentar així purificar-lo. Nosaltres sols no ho podem fer, això. Només podem pregar que ell mateix

no deixi que s'apagui la llum del seu nom en aquest món.

I aquesta petició que sigui ell mateix que es faci càrrec de santificar el seu nom, que ell mateix defensi, a favor nostre, la possibilitat d'invocar-lo i que ell mateix, sempre de nou, sobresurti de les desfiguracions que li hem causat, aquesta petició és també per a nosaltres un gran examen de consciència: com tracto jo mateix el sant nom de Déu?

Em presento temorós davant el misteri de la bardissa ardent, davant la seva incomprendible proximitat, encara més, davant la seva presència en l'eucaristia, que realment és posar-se a les nostres mans? Vetlló per evitar que la santa companyia de Déu amb nosaltres no s'abaixi en el llot, sinó que ens alci a la seva santedat i puresa?

Joseph Ratzinger-Benedict XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

EDUCAR

El respeto al espacio público

No sé si existen estadísticas sobre cuáles son los países que respetan más y los que respetan menos los espacios públicos; pero, si existen, apuesto a que España se lleva el premio al menos respetuoso.

No. No nos han educado en el aprecio a los bienes materiales públicos, a los bienes que son de todos. («Lo de los demás no me importa, ¡pero lo mío que no me lo toquen!, ¿eh?»), pensamos de manera egoísta. No he visto ningún país que desprecie más el mobiliario urbano (bancos, contenedores o señales de tráfico), los espacios públicos (calles, plazas) o al vecino de al lado.

Los periódicos, en sus secciones de cartas de los lectores o al director, están plagados de ciudadanos que se quejan de que no pueden dormir por las noches debido a los saraos que se organizan bajo sus ventanas, al ruido... Estamos sometidos, en nuestras ciudades (y cada vez más en el otrora silencioso ámbito rural) a un incondicional culto al ruido. Al ruido porque sí, porque me sale de las narices...

El amigo Salvador Cardús, actual decano de la Facultad de Ciencias Políticas y Sociología de la UAB, en respuesta a una carta de un lector, escribía esto: «Hasta hace pocos años se nos educaba para el silencio. Por un lado, porque el mundo era menos ruidoso; por el otro, porque había espacios y actividades que exigían silencio, como ciertas prácticas religiosas. Ahora, el espacio público, pero también el doméstico, está lleno de ruidos y es difícil aislarse. La educación del silencio, pero también de disfrute de la soledad, creo que son urgentes para favorecer, paradójicamente, la capacidad para el diálogo y la convivencia, que exigen saber callar y estar solo para saber escuchar y no molestar a todas horas.»

Dr. Paulino Castells
(*Tenemos que educar*, Ed. Península. *Hem d'educar*, Ed. Columna)

Tintín y los valores

Tintín (el muchacho de pelo rubio con un tupé en lo alto de la frente y acompañado de su fiel perro) fue el protagonista de una serie de aventuras, escrita por el belga Georges Remi, con el seudónimo de Hergé, editadas en todo el mundo y ahora llevadas al cine por su amigo el cineasta Steven Spielberg y Peter Jackson.

Remi dijo que todo se lo debía a que fue *scout* católico y que toda su *vida* fue fiel a la Iglesia. Transmitió, por regla general, unos valores humanos y cristianos en sus dibujos y textos, de acuerdo con el espíritu de la *promesa scout*: «Siempre a punto para hacer un servicio». Es la actitud de Tintín de correr siempre, que significa:

- «Estar dispuesto para ir hacia algún lugar,
- cumplir una misión,
- intentar ayudar al necesitado,
- animar al fracasado,
- consolar a quien llora,
- levantar al caído,
- sacar a una persona de un apuro,
- aliviar un sufrimiento,
- salvar a alguien de una trampa o de un fracaso,
- ser y actuar siempre en positivo.»

J. M. Alimbau
(*Ánimo*, Col. «Ayuda Personal», Ed. Claret 2011)

SANTORAL

13. ✠ Diumenge XXXIII de durant l'any. Sant Leandre, bisbe de Sevilla (s. vi); sant Dídac (Diego) d'Alcalá, rel. franciscà a Sevilla (†1463); sant Estanislau de Kostka, religiós jesuïta; sant Nicolau I el Gran, papa (858-867); sant Homobò, comerciant de Cremona (†1197); santa Ennata.

14. Dilluns. Sant Serapi, primer màrtir mercedari; sant Josep Pignatelli, prevere jesuïta; santa Veneranda, verge.

15. Dimarts. Sant Albert el Gran (†1280), bisbe de Ratisbona i doctor de l'Església (dominicà), patró dels naturalistes; sant Eugeni, bisbe de Toledo; sant Leopold (s. xii), noble, patró d'Àustria.

16. Dimecres. Santa Margarida d'Escòcia (†1093), reina, nascuda a Hongría; santa Gertrudis (1256-1303), vg. cistercenca a Helfta; sant Edmon, bisbe; sants Roc (Roque) González, Alons Rodríguez i Joan del Castillo, jesuïtes mrs.

17. Dijous. Santa Isabel d'Hongria (1207-1231), princesa viuda, serventa dels malalts; sant Gregori Taumaturg, bisbe de Neocesarea (s. iii); sant Iscle o Aciscle i santa Victòria, germans mrs. a Còrdova (303).

18. Divendres. Sant Romà, mr.; sant Aureli, mr.

19. Dissabte. Sant Crispí, bisbe d'Ècija; sant Faust o Fost, diaca i mr.; sant Abdies, profeta (s. v aC).

ENTREVISTA

FRANCESC TORRALBA

Amor: anhel i donació

La lliçó inaugural del curs 2011-2012 de les facultats eclesiàstiques de Catalunya ha anat a càrrec del Dr. Francesc Torralba, teòleg i filòsof, i director de la Càtedra Ethos de la URL, l'objectiu de la qual és explorar la filosofia de l'amor latent en *Kjerligheds Gjerninger* (*Les obres de l'amor*, 1847) del filòsof danès Søren Kierkegaard (1813-1855). El Dr. Torralba desenvolupa en el seu treball el significat en la filosofia de Kierkegaard de la paraula amor, que tal com el concep «és, essencialment, entrega».

Quina particularitat té la paraula amor a Kierkegaard?

La paraula amor en la filosofia de Kierkegaard té, essencialment, dos significats: és anhel i és donació. Evoca un desig (*eros*) sempre obert, que mai no arriba al seu objecte, que sempre és en camí i que res no pot sadollar la seva set. Denota, alhora, la donació (*agape*), el buidament d'un mateix, la capacitat de donar-se gratuïtament a l'altre, a fons perdut, sense esperar res. L'amor és, segons ell, una capacitat inherent a tot ésser humà que requereix una pedagogia, però és l'únic que fa valuosa l'existència en aquest món. Sense estimar, la vida no té sentit.

Com relaciona amor i perdó?

El perdó és, tal com diu Kierkegaard, una obra de l'amor, un fruit tangible d'aquesta força intangible que recorre l'ésser humà. Solament qui perdona és capaç d'estimar, de reconstruir de nou el vincle, de superar el sofriment de l'ofensa i fer possible la reconciliació amb l'altre. El perdó és un signe d'humilitat i és un tipus de donació, perquè consisteix a donar a l'altre la possibilitat de recomençar de nou, de no ser esclaus del passat, que el present no sigui una prolongació de la memòria ferida. És l'antídot del ressentiment.

Com és possible que un llibre que té més de 150 anys sigui tan actual avui?

Els llibres clàssics són precisament clàssics perquè superen la prova del temps i allò que tracten val per a tot home i per a tota dona indistintament de l'època en què visqui i de la religió que professi. Kierkegaard és immortal, però també ho és Plató i el beat Ramon Llull. Tots ells són llums en la nit, il·luminen el més profund de l'ànima humana. Els clàssics no són esclaus de la moda, ni dels vaivens de la història. Resten quiets i sempre podem acudir-hi per comprendre'ns millor a nosaltres mateixos. Kierkegaard és un vertader explorador de l'ànima humana.

Òscar Bardají i Martín

AGENDA

ACTES I CONFERÈNCIES

Nova imatge del beat Pere Tarrés. Dissabte 19 nov. (12 h), el Sr. Cardenal beneirà una senzilla imatge del beat Pere Tarrés a les instal·lacions de les residències de Sol Ponent i de la Immaculada, a Sant Andreu de la Barca. El beat fou fundador de l'OBA.

S.E. Catedral basílica de Barcelona. Missa en sufragi del difunts vinculats a la Catedral, dimecres 16 de nov. (19 h).

Estació d'enllaç. «Immigració vs. Integració, a què t'apuntes?» *Simango*, a càrrec de Cràter Teatre. Divendres 18 (21 h) al teatre de l'Escola del Clot (c/ València, 680). Organitza la Delegació Pastoral de Joventut (t. 934 121 551).

Primera Plana. Claus de lectura de les notícies del mes. Luis Sols i Oriol Prado comenten els principals esdeveniments. Dimarts 15 nov. (19.30 h), a l'auditori de Cristianisme i Justícia (c/ Roger de Llúria, 13).

Asociación de Adoradoras (c/ Mallorca 232). Oración ante el Santísimo (12 h) y Eucaristía (12.30 h) todos los terceros jueves de mes.

Aula d'extensió universitària CIC de la gent gran. Dilluns 14 nov. (17 h), conferència d'Antoni Puigverd, periodista (Via Augusta, 205).

Unió Espiritual de Mares. Dimecres 16 nov. (16.30 h missa i 17.30 h conferència): «Què volem aportar la gent gran? Volem aportar amor», amb Montserrat Viñas. Lloc: c/ Riera Sant Miquel 1 bis.

4a Setmana Bíblica «Verbum Domini - La Paraula del Senyor». Dissabte 19 nov.: 18 h conferència «Déu parla a l'home», per M. Claustra Solé, a Llibreria Paulines (Rda. St. Pere, 19); 21.30 h pel·lícula *Apocalipsis. La última Palabra de Dios*, a la Pquia. M. D. de la Medalla Miraculosa (Consell de Cent, 110). Diumenge 20: 11 h conferència «La resposta de l'home a Déu», per Pepe Pedregosa, a la mateixa parròquia. Més informació: t. 652 078 868 i quimil66@yahoo.es.

Per l'altre cor cremat de Barcelona-Ajut al 4t Món. Concert de l'Orquestra de Cambra Canticela de la Sagrada Família, i el Cor Bach, a la Parròquia de Sant Agustí (pl. Sant Agustí / c. Hospital), dissabte 19 nov. (20 h). Aportació: 6 euros.

El llibre religiós. Deu anys de Germinabit. Taula rodona organitzada per la Fundació Joan Maragall i Editorial Claret, amb Francesc Torralba, Josep Herrero, Ignasi Garcia Clavel i Josep M. Carbonell. Dilluns 14 nov. (19.30 h) a Llibreria Claret, sala Pere Casaldàliga (Llúria, 5).

Aules Eixample a la Basílica de la Concepció (Llúria, 70). Dilluns 14 nov. (18 h),

LA SAGRADA FAMÍLIA SEGONS GAUDÍ

Una Summa Theologica en pedra

Reflexionar sobre la simbologia de la Sagrada Família ens porta a pensar en la gran síntesi teològica de sant Tomàs d'Aquino, l'autor de la *Summa Theologica*. En resum podem dir que la basílica de Gaudí és una veritable síntesi arquitectònica de la teologia cristiana, una basílica singular que expressa tot el misteri cristià.

Sobre el pla horitzontal, tres són les vies que es dibuixen: la via de la humanitat (que és la via del Pare, qui crea i recapitula), la via de Jesucrist (que és la via del Fill, qui redimeix i salva amb el seu naixement, mort i resurrecció) i la via de l'Església (que és la via de l'Esperit Sant, qui fa entendre la paraula de l'Evangelí i transforma el pa i el vi de l'Eucaristia en el Cos i la Sang del Crist). Breu, la via de la humanitat és la creació, la via de Jesucrist és la de la redempció, la via de l'Església és la de la santificació.

Aquests eixos apareixen articulats i relacionats entre si gràcies al fet que l'arquitectura, considerada simbòlicament, permet la construcció d'un univers propi que, en darrer terme, és la traducció plàstica del Credo, el text del qual figura al pòrtic de la façana de la Glòria.

D'aquesta manera, Gaudí, un místic i un intuïtiu, ha emprat eficaçment el llenguatge del símbol en el camp arquitectònic i ha aconseguit una veritable síntesi, singular en tants aspectes, que reclama l'atenció i desvetlla l'admiració de qui entra a la basílica de la Sagrada Família i hi llegeix, desplegat en pedra, el misteri cristià. Antoni Gaudí ha aconseguit de realitzar el seu somni.

Armand Puig i Tàrrach

La Sagrada Família segons Gaudí, Edicions Pòrtic (Grup 62)

Armand Puig Tàrrach ha estat elegit president de l'Studiorum Novi Testamenti Societas, associació internacional que aplega experts en el Nou Testament d'arreu del món. Felicitem el nostre col·laborador per aquesta distinció.

«Catalunya i la devoció als àngels», aproximació històrica a les principals tradicions sobre els àngels en la vida quotidiana dels antics catalans. Amb fra Valentí Serra de Manresa i la col·laboració de l'Associació dels Amics dels Àngels.

Associació Cristianisme al segle XXI. VII Congrés sobre «Els valors davant l'impacte de les noves tecnologies». Dies 19 i 29 nov. al Col·legi St. Ignasi de Sarrià. Més informació: Via Augusta 228 bxos., t. 634 846 987, enricanna@terra.es.

Conferència del Dr. Forcada. «L'atenció a la gent gran: necessitats espirituals», pel Dr. Josep M. Forcada, metge i prior de l'hospital de Sant Pau. Organitzada per Pastoral de la Salut, 16 nov. (18 h), al CEP (c/ Rivadeneyra 6, 3r).

CURSETS

Seminari «Formes de pregar en les diferents tradicions religioses». Amb Jaume Flaquer, Josep Giménez i Xavier Melloni. Dilluns, del 14 nov. al 19 des. (19.30-21.15 h), a Cristianisme i Justícia (c/ Roger de Llúria, 13). Info. i inscrip. t. 933 172 338 i info@fespinal.com.

Curso para monitores de educación afectiva y sexual. Con Begoña Ruiz Pereda, en 3 fines de semana (21-22 ene., 11-12 feb. y 11-12 mar. 2012) en el Colegio Loreto-Abat Oliba (av. Pearson 9). Organiza la Fundación Desarrollo y Persona. Info. e

inscrip. giorgio.chevallard@ati.es o t. 935 830 088.

BREUS

«El teu punt de vista pot canviar el món». Amb aquest lema Mans Unides presenta la 3a edició d'un concurs de clipmetratges en què, per mitjà de vídeos d'un minut de durada, es fan reflexions sobre les desigualtats que es produeixen a l'Àfrica i sobre la pobresa i les seves causes. Les bases es poden consultar al web: www.clipmetratgesmansunides.org.

CEP (Centre d'Estudis Pastoral de les diòcesis catalanes). Amb el nou curs s'ha tornat a posar en marxa la Xarxa-Cep, un espai virtual per a la reflexió pastoral. En aquesta 3a edició proposa el tema «Espiritualitat de la Parròquia», després d'haver treballat els aspectes «Acollida» i «Participació». Informació: c/ Rivadeneyra 6, 3r; t. 933 174 858 i xarxacep@gmail.com.

Conferència a l'Acadèmia Catòlica de Sabadell. El dia 17 d'octubre, el cardenal de Barcelona, Dr. Lluís Martínez Sistach, pronunciarà una conferència a Sabadell, organitzada per l'Acadèmia Catòlica. El cardenal parlarà sobre la basílica de la Sagrada Família com a icona de la nova evangelització i va fer especial referència a la visita del Sant Pare a Barcelona el 7 de novembre de 2010. El cardenal va aprofitar l'ocasió per establir un contacte i un diàleg amb la comunitat parroquial de Sant Feliu, amb la

qual té vincles especials des dels temps en què fou bisbe auxiliar de Barcelona.

NOMENAMENT

Sergi Rodríguez, nou delegat dels Mitjans de Comunicació Social.

El cardenal de Barcelona ha nomenat delegat de Mitjans de Comunicació de l'Arquebisbat de Barcelona el Dr. Sergi Rodríguez (Barcelona, 1970). Casat i pare de família és llicenciat en ciències de la comunicació per la UAB i doctor en filosofia per la URL. És director del Secretariat Diocesà de Pastoral Gitana i secretari del Consell Pastoral Diocesà. Fins ara era cap de comunicació dels Salesians a Catalunya, Balears, Aragó i Andorra.

LLIBRES

Història del santuari del Corredor. El diumenge 23 d'octubre, el cardenal Lluís Martínez Sistach presidirà una missa solemne al Santuari de la Mare de Déu del Socors, que es venera al santuari del Corredor, situat en el municipi de Dosrius i que pertany a la parròquia d'Alfar. Aquest any s'ha completat la restauració del santuari, després de vint anys de treball i voluntat, amb la col·laboració de molts devots i simpatitzants. També s'ha publicat una història del santuari del Corredor, obra de Mn. Jaume Abril i Figueras, amb un pròleg del Dr. Josep M. Martí Bonet.

Calendari guia del nou any litúrgic. L'ha preparat Mn. Pere Farnés i s'ha editat en català i castellà. Aquest calendari arriba aquest any a la 38a edició. Presenta suggeriments espirituals i pastorals sobre el sentit de les celebracions litúrgiques. Una publicació molt útil per als ministres de l'Església i els religiosos/es, i també per als laics que segueixen la Litúrgia de les Hores. De venda en llibrereries. Informació: tel. 933 181 896.

PALABRA Y VIDA

Tu Iglesia contigo, con todos

Celebramos este domingo el día de la Iglesia Diocesana, que este año tiene como lema «Tu Iglesia contigo, con todos». Esta jornada tiene como finalidad incrementar la conciencia de que los católicos pertenecemos a la Iglesia diocesana, a la Iglesia de Jesucristo que está, vive y actúa en Barcelona.

Benedicto XVI, en la Jornada Mundial de la Juventud celebrada el pasado verano en Madrid, afirmó que «la Iglesia no es una simple institución humana como otra cualquiera, sino que está estrechamente unida a Dios. El mismo Cristo se refiere a ella como su Iglesia». El Papa dijo también que no se puede separar a Cristo de la Iglesia, como no se puede separar la cabeza del cuerpo. La Iglesia no vive de sí misma sino del Señor. Él está presente en medio de la Iglesia y le da vida, la alimenta y la fortalece.

La misión de la Iglesia consiste en anunciar a Jesucristo, ya que la Iglesia existe para evangelizar; esto es, para ser el sacramento de Jesucristo, tal como afirmó el Concilio Vaticano II. El Papa, en la homilía que pronunció hace ahora un año en la solemne dedi-

cación de la basílica de la Sagrada Familia, nos dijo —en una expresión muy profunda teológicamente— que «la Iglesia no tiene consistencia por sí misma; está llamada a ser signo e instrumento de Cristo, en pura docilidad a su autoridad y en total servicio a su mandato».

Seguir a Jesús en la fe comporta caminar con Él en la comunión de la Iglesia. No se puede seguir a Jesús en solitario, nos dijo también el Papa durante la última Jornada Mundial de la Juventud. Quien cede a la tentación de *ir por su cuenta* o de vivir la fe según la mentalidad individualista que predomina en la sociedad, corre el riesgo de no hallar nunca a Jesucristo o de acabar siguiendo una falsa imagen de Él. «Tener fe —nos recuerda el Papa— es apoyarse en la fe de tus hermanos, y que tu fe sirva a la vez de apoyo para los demás.»

Por tanto, nos hemos de sentir miembros activos de la Iglesia de Jesucristo que vive y actúa en cada una de las Iglesias locales o diocesanas. Esto comporta que nos sintamos Iglesia y que nos esforcemos en «sentir

con la Iglesia», según la famosa frase de san Ignacio de Loyola en sus «Ejercicios espirituales».

Sentirnos miembros de la Iglesia nos ha de llevar a implicarnos más en sus tareas pastorales y sociales y también en su sostenimiento económico, a partir de las diversas formas que se ofrecen a los católicos, desde poner la *crucecita* en la declaración de la renta en favor de la Iglesia católica —y también en favor de las «otras finalidades sociales»— hasta las suscripciones periódicas para el sostenimiento de la diócesis o los donativos en la colecta que se realiza en la jornada de la «Iglesia diocesana» —llamada «Germanor» entre nosotros— en todas las iglesias.

Las aportaciones van destinadas al Fondo Común y con él se han de mantener todas las actividades pastorales y materiales de la Iglesia diocesana que están al servicio de todos los diocesanos, en especial de los pobres y necesitados.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arzobispo de Barcelona